

Grădinile suspendate

Dragos Niculescu

Să-mi doarmă osul lunii în patul meu de paie
și să-i recit poeme de ocnă și de stuf,
și-n restul lumii, Doamne, s-arunci parfum și zoaie,
cernind în faptul zilei ca ploaia prin zăduf.

Cînd dau smintiții drumul la iepurii sălbatici
și-apar din semafoare dresorii altui veac,
mă-ndrăgostesc de pește ca de-un guvern acvatic
și-o iau spre mănăstirea din fundul vreunui lac.

Prelați, corsari, iubite, nostalgice infecții...
Din prăbușiri ies fluturi de varză îngerești.
Prin pielea ta madame asmut dulăi și frecții,
dar tu descînți lumina din merele domnești.

Și iar ți se năzare că nu-i albastră vodka,
o, tu, chezaș cu viața înaltei rînduieli,
ce-ți rătăcești prin lume și vîslele și lotca,
și-aștepți copii din crînguri, de glod și vînt să-i speli.

E vremea să mă umplu de urlete și focuri,
dau sorții rest de milă și-apoi m-agăț de-un tren,
sînt prea bătrîn de farse, de ideal, de jocuri,
prin spaimă-mi curge rîul cel liber și peren.